

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie II./2022
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 127/2021
populárny názov	Obsahové náležitosti dovolania
sudca spravodajca	Martin Vernarský
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	27.01.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Povinnou obsahovou náležitosťou dovolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci nie je uvedenie konkrétnych rozhodnutí (judikatúry) dovolacieho súdu. Ustanovenie § 421 ods. 1 CSP nemožno interpretovať a uplatňovať tak, že zakotvuje povinné obsahové náležitosti dovolania. Označenie konkrétnych rozhodnutí (judikatúry) najvyššieho súdu nie je v zmysle ustanovenia § 428 CSP obligatórnou náležitosťou dovolania.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia sú právni nástupcovia (dedičia) Ing. Martina Kedra, CSc., narodeného 23. októbra 1945, Klemensova 6, Bratislava, ktorý zomrel 22. novembra 2018. Dedičské konanie po poručiteľovi ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo ukončené. Žalobca podal 8. novembra 2006 na okresnom súde žalobu o určenie vlastníckeho práva k bytu proti viacerým žalovaným, medzi ktorými boli aj sťažovatelia resp. ich právny predchodca. Žalobca sa tak domáhal určenia svojho vlastníctva k bytu voči piatim žalovaným. V katastri nehnuteľností boli ku dňu podania žaloby ako vlastníci vedení práve žalobcom označení žalovaní, ktorí byt získali kúpnu zmluvou. Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom tak, že žalobu voči všetkým žalovaným zamietol. Žalobca podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd svojim rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu k sťažovateľke a ďalšiemu žalovanému, zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. V ďalšom konaní rozhodol okresný súd v poradí druhým rozsudkom, ktorým znovu žalobu zamietol a konanie v časti uloženia povinnosti vypratať byt

	<p>zastavil.</p> <p>Krajský súd na odvolanie žalobcu a vedľajšieho účastníka svojim v poradí druhým rozsudkom zmenil druhý rozsudok okresného súdu a ako vlastníka bytu určil žalobcu.</p> <p>Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovateľka spolu s ďalším žalovaným dovolanie, ktorého prípustnosť založili na § 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), teda na právnej otázke, v ktorej existujú rôzne rozhodnutia dovolacieho súdu. Poukázali na dve podľa ich presvedčenia protichodné rozhodnutia najvyššieho súdu.</p> <p>Najvyšší súd podané dovolanie ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením odmietol s odôvodnením, že dovolatelia po formálnej stránke splnili podmienky pre podanie dovolania, ale nie po materiálnej stránke, pretože dve rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré označili ako dokumentujúce odlišné rozhodovanie dovolacieho súdu o spornej právnej otázke, v skutočnosti nie sú rozdielne. Absenciu rozdielnosti oboch minulých vlastných rozhodnutí najvyšší súd vysvetlil a zdôvodnil.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd neopomína, že najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia viackrát zdôraznil, že po formálnej stránke dovolanie spĺňa všetky povinné zákonom predpísané obsahové náležitosti a že v konečnom dôsledku iba za materiálneho hľadiska dovolatelia rozdielnosť rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nepreukázali. Na druhej strane však ústavný súd registruje aj zrozumiteľné posolstvo najvyššieho súdu obsiahnuté v dôvodoch citovaných v predchádzajúcom odseku, ktoré naznačuje, že ak by dovolatelia boli označili prípadne aj ďalšiu judikatúru dovolacieho súdu, ktorá by pre rozhodnutie o právnej otázke tvoriacej <i>ratio decidendi</i> rozsudku krajského súdu bola podstatná, nebolo by vylúčené vyhodnotenie dovolania ako prípustného. V podstate takto najvyšší súd dovolateľom adresuje výčitku formálnej povahy, týkajúcu sa povinných náležitostí dovolania, čomu zodpovedá aj záverečné hodnotenie v bode 26 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, podľa ktorého „<i>vzhľadom na skutočnosť, že dovolatelia neoznačili rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré právnu dovolaciu otázku riešia rozdielne, dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol, nakoľko dovolatelia nevymedzili dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP</i>“. Zjavne teda skutočným dôvodom neúspechu dovolania nebola jeho neprípustnosť vyvolaná zistením absencie rozdielnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čo by zodpovedalo dôvodu odmietnutia podľa § 447 písm. c) CSP, ale záver najvyššieho súdu, podľa ktorého si dovolatelia nesplnili povinnosť uviesť rozdielnú judikatúru v dovolacích veciach.</p> <p>Ústavný súd zastáva názor, že povinnou obsahovou náležitosťou dovolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením vecí nie je uvedenie konkrétnych rozhodnutí (judikatúry) dovolacieho súdu. Ustanovenie § 421 ods. 1 CSP nemožno interpretovať a uplatňovať tak, že zakotvuje povinné obsahové náležitosti dovolania. Obligatórne náležitosti dovolania upravuje § 428 CSP, ktorý okrem iného ukladá dovolateľovi povinnosť uviesť v dovolaní dovolacie dôvody, teda „<i>z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne</i>“. Následne ustanovenie § 432 CSP vyžaduje vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 CSP (odôvodnenému nesprávnym právnym posúdením vecí), aby dovolateľ uviedol právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Označenie konkrétnych rozhodnutí (judikatúry) najvyššieho súdu nie je v zmysle ustanovenia § 428 CSP obligatórnou náležitosťou dovolania. Z uvedeného vyplýva, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP dovolateľ obligatórne odôvodní tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení vecí (§ 432 ods. 1 CSP), a dotknutý dovolací dôvod vymedzí tak, že uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a súčasne uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Argumentácia dovolateľa konkrétnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu je nad rámec zákonných požiadaviek a</p>

	dovolací súd ňou nie je viazaný (m. m. III. ÚS 76/2021). Na základe uvedených skutočností, keďže najvyšší súd dovolanie odmietol ako nepripustné nielen z dôvodu, že dovolateľmi označené dve rozhodnutia nevyhodnotil ako dokumentujúce rozdielnu rozhodovaciu prax, ale nadväzne aj pre v dovolaní absentujúce označenie možných ďalších rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré spornú právnu otázku riešia rozdielne, dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu porušuje základné právo sťažovateľky Ing. Márie Kedrovej na súdnu ochranu a jej právo na spravodlivé súdne konanie. Nedostatky napadnutého uznesenia dosahujú intenzitu odôvodňujúcu vysloviť porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 51/2020 z 9. júna 2020 uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 76/202 zo 14. februára 2021
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	vlastníctvo-určenie vlastníckeho práva dobrá viera dovolanie-pripustnosť nehnuteľnosť byt vlastníctvo

spisová značka	III. ÚS 177/2021
populárny názov	Pripustnosť dovolania - odôvodnenie rozhodnutia
sudca spravodajca	Robert Šorl
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	27.01.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 11 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Záver najvyššieho súdu, ktorým konštatuje, že v konaní o dovolaní podľa § 420 písm. f) CSP nie je prípustné, aby riešil otázku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, vylučuje formuláciu druhého záveru o zákonnosti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu v tom istom uznesení najvyššieho súdu. Zároveň je zřejmé, že oba tieto závery sú výsledkom zjavne mylnej právnej úvahy pri výklade ustanovení CSP o dovolaní, ktorá znemožnila realizáciu základných práv sťažovateľky v prostredí tohto mimoriadneho opravného prostriedku voči rovnako mimoriadnemu zlyhaniu okresného a krajského súdu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka sa žalobou z roku 2016 domáhala proti žalovaným určenia, že je vlastníčkou rodinného domu a spoluvlastníčkou k nemu prilehlých pozemkov. Tvrdila, že v roku 2012 pri uzavretí kúpnej zmluvy, ktorými prevádzala tieto nehnuteľnosti na obchodnú spoločnosť, nemala vôľu trvalo previesť vlastníctvo, a preto je táto zmluva neplatná. Obchodná spoločnosť v roku 2013 menšiu časť pozemkov previedla zámennou zmluvou na žalovanú 2 a rodinný dom s väčšou časťou pozemkov na svojho konateľa, ktorý ho ešte v roku 2013 kúpnu zmluvou previedol za v hotovosti vyplatených 75 000 eur na žalovaného 1. Sťažovateľka tvrdila, že jej nebola vyplatená kúpna cena; nemala záujem

	<p>nehnutelnosti predať a účelom prevodu malo byť vybavenie pôžičky s tým, že po jej vrátení sa nehnuteľnosť prevedie späť na ňu. Sťažovateľka tvrdila, že bola v tom, že podpisuje úverovú zmluvu a záložnú zmluvu, čoho dôkazom je to, že obchodnej spoločnosti následne splácala mesačne 225 eur v tom, že ide o splátku úveru. Až v roku 2014 zistila, že ide o nájom, ktorý platí a že už nie je vlastníčkou domu, v ktorom býva. Preto aj v tomto roku podala trestné oznámenie.</p> <p>Rozsudkom okresného súdu bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie.</p> <p>Krajský súd svojim rozsudkom napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie.</p> <p>Dovolanie sťažovateľky bolo ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom zamietnuté.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Charakter dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku však na strane druhej zvyšuje nároky na odôvodnenie rozhodnutí okresných a krajských súdov. Z pohľadu ústavnej udržateľnosti namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu je preto nevyhnutné posúdenie toho, či najvyšší súd správne odpovedal na dovolaním nastolenú otázku o dostatočnosti odôvodnení okresného a krajského súdu, ktoré dospeli k záveru, že sťažovateľka nepreukázala, že nemala vôľu uzavrieť s obchodnou spoločnosťou kúpnu zmluvu. Táto skutková otázka bola výlučnou podstatou sporu sťažovateľky v jej nepochybne procesne náročnej situácii, keď prejav jej vôle bol priamo preukazovaný listinou o kúpnej zmluve a výpoveďami osôb hoc aj s diametrálne odlišnými záujmami. Sťažovateľka opakovane v priebehu celého konania a predovšetkým už na okresnom súde zvýrazňovala ďalšie okolnosti podpisu kúpnej zmluvy. Zvýrazňovala okolnosti, ktoré ju viedli k uzavretiu zmluvy, ktoré vylučovali jej hospodársky záujem na predaji jej rodinného domu. Poukázala na rozpor v hodnote jej rodinného domu, kúpnej ceny a dlhu, pre splatenie ktorého vôbec oslovila obchodnú spoločnosť. Ďalej zvýraznila okolnosti podpisu zmluvy vo vzdialenom meste a okolnosti výplaty kúpnej ceny a následného splatenia jej dlhu k tretiemu subjektu. Tieto skutočnosti však žiadnym spôsobom neboli poňaté do hodnotenia vykonaných dôkazov a skutočností, ktoré vyplynuli z priebehu konania, a to nielen v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu. Ani krajský súd na túto argumentáciu, ktorá nebola ničím iným ako hodnotením vykonaných dôkazov na preukázanie jedinej a rozhodujúcej skutočnosti, však žiadnym spôsobom nereagoval a stotožnil sa s hodnotením dokazovania okresného súdu, ktorý však rovnako skutočnosti a argumenty sťažovateľky vo svojom hodnotení skutkového stavu nielenže nezohľadnil, ale nechal celkom bez povšimnutia.</p> <p>Takéto odôvodnenie rozhodnutí okresného a krajského súdu, a to aj v ich vzájomných súvislostiach, nie je nielen pre sťažovateľku, ale aj pre nezaujatého pozorovateľa jasnou a zrozumiteľnou odpoveďou na jedinú skutkovo relevantnú otázku, keďže odpoveď, ktorá nezohľadňuje argumentáciu sťažovateľky a celkom mechanicky parafrázuje len proti jej verzii svedčiace dôkazy s následným mechanickým záverom o neunesení dôkazného bremena, je možno spôsobilé uspokojiť vnútorné presvedčenie rozhodujúceho súdu, no nie je spôsobilé čo i len čiastočne reagovať na argumentáciu sťažovateľky v jej nepochybne zložitej dôkaznej situácii. I keby bol ústavný súd presvedčený o tom, že v konečnom dôsledku je rozhodnutie vo veci správne, nedá sa súhlasiť s tým, že by odôvodnenie rozhodujúceho skutkového záveru zodpovedalo ústavným nárokom na odôvodnenie súdneho rozhodnutia tak, ako ho predpokladajú ústavné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru. Predovšetkým však odôvodnenie rozhodnutí okresného a krajského súdu nezodpovedá takému postupu súdu, ktorý sťažovateľke umožňoval realizovať jej procesné práva tak, že by nedošlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Tým, že okresný súd sa s jej argumentmi vôbec nevyporiadal a krajský súd tento postup okresného súdu aproboval bez toho, aby sa vysporiadal s rovnakou argumentáciou sťažovateľky v odvolaní, bolo sťažovateľke odopreté jej právo, aby rozhodujúca skutková otázka bola v celej</p>

	<p>svojej šírke prejednaná v dvoch inštanciách všeobecného súdництва. Obe tieto inštanície argumentáciu sťažovateľky v prepisoch jej podaní a prednesov uviedli, no nijak inak sa k nej nevyjadřili. Je možné, že sťažovateľka bola podvedená, no je aj možné, že sa to nepodarí preukázať. V takomto prípade je však úlohou súdov tento prirodzený stav vysvetliť. To však bez vysporiadania sa s argumentáciou sťažovateľky nie je možné.</p> <p>Ústavnou sťažnosťou namietané uznesenie najvyššieho súdu na strane jednej vychádzalo z toho, že nie je prípustné, aby podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd riešil otázku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, no na strane druhej dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu spĺňa zákonné kritériá. Hoci prvý záver vylučuje formuláciu druhého záveru, je zrejme, že oba závery sú výsledkom zjavne mylnej právnej úvahy pri výklade ustanovení CSP o dovolaní, ktorá znemožnila realizáciu základných práv sťažovateľky v prostredí tohto mimoriadneho opravného prostriedku voči rovnako mimoriadnemu zlyhaniu okresného a krajského súdu. Preto namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahovo zhodného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 206/07 z 21. augusta 2007
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	zmluva-kúpna zmluva omyl dovolanie-prípustnosť rozhodnutie-odôvodnenie vlastníctvo-určenie vlastníckeho práva dovolanie-dovolacie dôvody

spisová značka	III. ÚS 294/2021
populárny názov	Rozhodnutie o trovách konania - dovolanie
sudca spravodajca	Martin Vernarský
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.02.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Uznesenie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania je potrebné v zmysle uvádzanej vety k § 420 CSP považovať za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol ako žalobca sporovou stranou v konaní o vypořiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Konanie po právoplatnom skončení v merite pokračovalo v časti o náhrade trov. Okresný súd uznesením rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, a to na základe zistenia, že „každý z účastníkov bol čiastočne úspešný“. Na odvolanie žalovanej krajský súd uznesením z 26. novembra 2018 zmenil uznesenie okresného súdu tak, že žalovaná má voči žalobcovi právo na náhradu trov prvoinštančného konania v plnej výške. Zároveň krajský súd priznal žalovanej voči sťažovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. Sťažovateľ proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, ktorého prípustnosť

	<p>založil na § 420 písm. f) CSP dôvodiac nedostatočným odôvodnením, a na § 421 ods. 1 CSP.</p> <p>Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd poukazuje na to, že problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa CSP sa zaoberal v uznesení č. k. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018, v ktorom vyslovil: «Ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcemu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí, „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“.</p> <p>Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.</p> <p>Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.»</p> <p>Sťažovateľ správne poukázal na rozhodnutia ústavného súdu vo veciach sp. zn. I. ÚS 275/2018 a sp. zn. I. ÚS 387/2019, z ktorých nepochybne vyplýva, že uznesenie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania je potrebné v zmysle uvádzanej vety k § 420 CSP považovať za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.</p> <p>Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu č. k. 23Co/59/2018-273 z 26. novembra 2018 neaplikoval § 420 písm. f) CSP, pokiaľ ide o prípustnosť dovolania ústavne súladným spôsobom. Najvyšší súd v napadnutom uznesení nezohľadnil citované východiská ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa, preto jeho prístup pri rozhodovaní o podanom dovolaní sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP proti uvedenému uzneseniu krajského súdu nemožno hodnotiť inak ako taký, ktorý odporuje obsahu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p>
<p>použité odkazy na</p>	<p>uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15.</p>

relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	augusta 2018
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	dovolanie-prípustnosť trovy konania-náklady konania rozhodnutie-odôvodnenie

spisová značka	III. ÚS 409/2021
populárny názov	Prípustnosť dovolania -otázka príčinnej súvislosti
sudca spravodajca	Peter Straka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.12.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Pri posúdení príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a škodou je nutné brať do úvahy špecifiká kauzálneho nexu pri žalobách o náhrade škody na zdraví. Všeobecnými súdmi vyžadované preukázanie 100 % príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodlivým následkom práve v týchto špecifických prípadoch poskytovania zdravotnej starostlivosti je neudržateľné. Práve pri posudzovaní tejto zložky zodpovednosti za vznik škody je nutné posilniť slabšie postavenie pacienta vo vzťahu ku poskytovateľovi zdravotníckej starostlivosti tým, že nie je nutné 100 % preukázať predmetnú príčinnú súvislosť, kedy stačí preukázať tzv. stratu šance, resp. stratu očakávania v tom zmysle, že postupom zdravotníckeho zariadenia, ktorý nebol v súlade s právom, nepochybne došlo ku strate šance, že by bez nesprávneho lekárskeho zásahu bol následok na zdraví pacienta menší, respektíve žiadny.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka spolu s ďalšími žalobcami podala na okresnom súde žalobu proti žalovanej nemocnici o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 50 000 eur každému zo žalobcov z dôvodu zásahu do ich práva na rodinný život úmrtím nebohého príbuzného v dôsledku septického šoku pri zápale brušnej dutiny. Žalobcovia považovali postup žalovanej nemocnice pri poskytovaní lekárskej starostlivosti za nesprávny. Podľa nich mal lekár podstatne skôr už pri prvom úkone zistiť akútny zápal podžalúdočnej žľazy. Okresný súd žalobu zamietol rozsudkom s odôvodnením, že medzi postupom žalovanej a smrťou nebohého nezistil príčinnú súvislosť. Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny so stotožnením sa s odôvodnením rozsudku. Sťažovateľka následne podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku s odkazom na iné z jej pohľadu priaznivejšie rozhodnutie vo veci sp. zn. 6Cdo 168/2010. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením odmietol okrem iného s odôvodnením, že otázka existencie príčinnej súvislosti nie je otázkou interpretácie práva, ale otázkou skutkovou. Keďže podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľka nevymedzila v dovolaní právnu otázku, tým spôsobila nevymedzenie ňou použitého dovolacieho dôvodu a vecnú neprejednatelnosť jej dovolania.
z odôvodnenia	Ústavný súd uvádza, že otázka posúdenia príčinnej súvislosti nemusí byť a ani nie je výlučne otázkou skutkovou. K tomu ústavný súd poukazuje napríklad na Antonína Valuša, ktorý v súvislosti s kauzálnym nexom v sporoch medzi pacientom a lekárom uvádza: „V prvé rade je treba zopakovať, že problematika príčinnej súvislosti není pouze otázkou skutkovou, ale i právní, neboť vztah

příčiny a následku zkoumáme v případě, kdy je to z hlediska právní úpravy vyžadováno, tedy vždy s respektem ku konkrétní právní úpravě.“ (Valuš, A. Civilní spory mezi lékařem a pacientem při poskytování zdravotní péče. Praha : Leges, 2014, 240 s., str. 88).

Pri posúdení príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a škodou je nutné brať do úvahy špecifiká kauzálneho nexu pri žalobách o náhrade škody na zdraví. Všeobecnými súdmi vyžadované preukázanie 100 % príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a škodlivým následkom práve v týchto špecifických prípadoch poskytovania zdravotnej starostlivosti je neudržateľné. Samotná nemožnosť trvania na 100 %-nom preukázaní príčinnej súvislosti je založená predovšetkým na komplikovanosti ľudského tela, ktoré sa vyznačuje kvantom procesov, ich príčin a následkov. Jednoznačné preukázanie toho, že práve konkrétne konanie, resp. nekonanie lekára alebo iného zdravotníckeho pracovníka, bolo výlučným predpokladom pre vznik škody, je takmer nemožné a v niektorých prípadoch dokonca vylúčené. Práve pri posudzovaní tejto zložky zodpovednosti za vznik škody je nutné posilniť slabšie postavenie pacienta vo vzťahu ku poskytovateľovi zdravotníckej starostlivosti tým, že nie je nutné 100 % preukázať predmetnú príčinnú súvislosť, kedy stačí preukázať tzv. stratu šance, resp. stratu očakávania v tom zmysle, že postupom zdravotníckeho zariadenia, ktorý nebol v súlade s právom, nepochybne došlo ku strate šance, že by bez nesprávneho lekárskeho zásahu bol následok na zdraví pacienta menší, respektíve žiadny.

Poškodený teda pri medicínskych sporoch nie je schopný preukázať 100 %-nú príčinnú súvislosť medzi pochybením lekára a vznikom ujmy. V biologických procesoch ide vždy len o väčšiu či menšiu pravdepodobnosť (Drgonec, J. CHvisková, J. Súdne rozhodovanie medicínskych sporov. Bratislava : Právnický inštitút Ministerstva spravodlivosti SR, 1993, str. 78). V tejto súvislosti Holčapek uvádza: *„Naproti tomu tvorí jinou svébytnou kategorií modelových situací proporcionální odpovědnosti případy, kdy protiprávní jednání na straně zdravotnického zařízení je jednou z možných příčin nastavší újmy, jinými potenciálními průvodci jsou však náhodné události či neovládatelné přírodní procesy, ať vnější povahy, nebo odehrávající se v lidském organizmu. Každý z těchto faktorů je sám o sobě schopen následek způsobit, zároveň však nezle bezpečně určit nic víc než jen procentuální pravděpodobnost, s níž lze tvrdit, že jednotlivý činitel byl právě tím, který ujmu vyvolal. Tento druh případů možné proporcionální odpovědnosti bývá často charakterizován jako stráta šance či naděje (loss od chance).*“ (Hočapek, T. Dokazování v medicínskoprávních sporech. Praha. Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, s. 212, str.167).

Ústavný súd už v obdobnej veci uviedol, že objektívne limity spojené s dokazovaním kauzálnej súvislosti, ako aj slabšie postavenie poškodeného pacienta sú tými skutočnosťami, ktoré vedú v mnohých prípadoch k nespravodlivým výsledkom, pretože neadekvátne náročnosť unesenia dôkazného bremena o príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a vznikom škody zo strany pacienta je v prípade uplatňovania zásady „všetko alebo nič“ aj spravidla príčinou jeho neúspechu v spore. Takéto riešenie sa javí byť nespravodlivé najmä v prípadoch, keď pre pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu hovorí vysoká miera ich pravdepodobnosti (II. ÚS 716/2016).

Na podporu svojich tvrdení ústavný súd poukazuje aj na závery Ústavného súdu Českej republiky, ktorý v jednom zo svojich rozhodnutí uviedol: *„Závěry nalézacího soudu stran "stoprocentního" prokázání objektivní příčinné souvislosti se jeví Ústavnímu soudu jako nereálné, neboť nedosažitelné a neudržitelné. Určovat v lékařských postupech jednoduchý vztah příčiny a následku je samo o sobě velmi obtížné. Podstatou lékařství je vlastně vstupovat do celého řetězce příčin a následků, do procesů, které probíhají v lidském těle, a vnějším zásahem tyto procesy ovlivňovat, měnit jejich směr, působení atd. Zásah lékaře tak vlastně sám o sobě mění "přirozený běh věci" v lidském těle, zasahuje do komplexních vztahů příčin a následků. I v případě aktivního jednání lékaře, který zvolí určitý léčebný postup, je velmi obtížné, ba vyloučené stanovit, zda tento postup byl nade vši rozumnou pochybnost jedinou možnou příčinou*

	<p><i>škodlivého stavu, ktorý nastal. O to obtížnejší je to v prípade opomenutí, kdy lékař nezvolí postup, který na základě soudobých a dostupných znalostí lékařství zvolit mohl a měl. Prokázat, že právě a pouze toto opomenutí tvoří se škodlivým důsledkem ničím nenarušený vztah, je v podstatě nemožné. V důsledku toho je výrazně oslabeno postavení poškozeného.</i>“ (I. ÚS 1919/08).</p> <p>Názory, že príčinná súvislosť je vždy otázkou skutkovou, obzvlášť ak sa príčinná súvislosť objasňuje znaleckým dokazovaním, nie sú vôbec ojedinelé. V preskúmvanej veci z hľadiska skutkového (tu odborného medicínskeho) bolo zrejmé, že aj keby bola zomrelému poskytnutá starostlivosť <i>lege artis</i>, nevytlúčilo by to so 100-nou istotou jeho smrť. Potiaľ je to záležitosť skutková. Uvedený skutkový záver bolo potrebné vyhodnotiť (procesno)právne z hľadiska toho, či žalujúca strana preukázala relevantnú príčinnú súvislosť s dopadom na zodpovednosť žalovaného. To aj sudy urobili a sťažovateľka v dovolaní namietala, že od nej žiadali, aby preukázala na 100 %, že ak by lekár bol postupoval <i>lege artis</i>, pacient by prežil. Tu vec nadobúda procesnoprávny rozmer a ako (procesno)právna otázka sa môže stať predmetom dovolacieho prieskumu. V tomto smere samotný najvyšší súd nijako nespochybnil prípustnosť aj dovolacích otázok procesnoprávnej povahy. Zároveň samotný najvyšší súd v rozhodnutí o dovolaní indikoval, že pokiaľ ide o ustálenú judikatúru, sťažovateľka označila výstižné rozhodnutie. V okolnostiach veci mal najvyšší súd vyhodnotiť sťažovateľkino dovolanie ako nastofujúce právnu otázku majúcu pre rozhodnutie odvolacieho súdu význam, a preto bol povinný meritórne rozhodnúť.</p> <p>S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že prieskumom dospel k záveru, že v tomto prípade vidí porušenie uplatnených práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru, pričom sa najvyšší súd nepochybne právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal s okolnosťami prípadu, ktoré viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je ústavne neudržateľné. Súdna ochrana nebola sťažovateľke najvyšším súdom poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite, čo viedlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 716/2016 z 24. októbra 2017</p> <p>uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1919/08 z 12. augusta 2008</p> <p>nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 117/07 z 20. júna 2007</p> <p>stanovisko pléna Ústavného súdu Českej republiky č. k. Pl. ÚS-st. 39/14 z 25. novembra 2014</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu rozhodnutie-odôvodnenie</p> <p>náhrada škody (ujma)-ujma na zdraví</p> <p>príčinná súvislosť</p> <p>dovolanie-prípustnosť</p>

spisová značka	III. ÚS 499/2021
populárny názov	Úloha súdu pri absencii právnej úpravy
sudca spravodajca	Peter Straka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález

dátum rozhodnutia	27.01.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Princíp proporcionality je transversálnou požiadavkou aplikácie základných práv. Z podstaty základného práva na súdnu ochranu vyplýva, že žalobca musí mať možnosť svoju kauzu žalovať účinne, a to podľa vopred štátom stanovenej právnej úpravy. V dôsledku to znamená, že nesmie byť nútený niesť bremeno absencie právnej úpravy lehoty na žalovanie svojej veci, čo by aj z dôvodu prakticko-rationálnej argumentácie, podľa ktorej by to viac prospelo všeobecnému záujmu, pokiaľ zjavne nebolo ani len v úmysle zákonodarcu takýto záujem na veci formulovať.
skutkový stav a základné fakty	<p>Obchodná spoločnosť ako žalobca podal na okresnom súde žalobu 14. mája 2015, ktorou sa domáhal proti sťažovateľovi ako žalovanému, určenia, že uznesenia prijaté na valnom zhromaždení sťažovateľa 29. júna 2014 sú neplatné. Žalobca v spore tvrdí, že na dotknuté valné zhromaždenie nebol riadne pozvaný, zhromaždenia sa nezúčastnil, nehlasoval na ňom, bez jeho vôle sa jeho pôda stala súčasťou spoločenstva (tvoriac 35,36 % spoločnej nehnuteľnosti), a teda za jeho účasti by hlasovanie aj dopadlo inak.</p> <p>Vzťah medzi žalobcom a sťažovateľom je vzťahom občianskoprávnym, ktorý je upravený zákonom č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách (v žalovanej veci) platnom a účinnom do 30. júna 2018. Podľa poslednej vety § 15 ods. 2 uvedeného zákona prehlasovaní členovia spoločenstva majú právo obrátiť sa na súd, aby rozhodol o neplatnosti rozhodnutia valného zhromaždenia. Zákon však neupravuje lehotu na podanie žaloby.</p> <p>Okresný súd svojim rozsudkom žalobu zamietol, vychádzajúc zo skutočnosti, že žalobcovi bol 14. januára 2015 doručený list z okresného úradu, ktorého prílohou bola aj zápisnica z napadnutého valného zhromaždenia sťažovateľa z 29. júna 2014. V odvolacom konaní bol rozsudok okresného súdu potvrdený rozsudkom krajského súdu. Okresný aj krajský súd dospeli k určeniu lehoty na podanie žaloby použitím analógie. Konali tak na základe zmocnenia v § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka</p> <p>Právnou otázkou, ktorá bola pre rozhodnutie súdov určujúcou a ktorá sa napokon stala aj predmetom dovolania a ústavnej sťažnosti, bola medzera v zákone týkajúca sa vymedzenia lehoty na podanie žaloby.</p> <p>Dovolací súd rozhodnutia nižších súdov zrušil a vec vrátil na nové konanie okresnému súdu. Právny režim, podľa ktorého by sa mala lehota na podanie žaloby v zmysle § 15 ods. 2 zákona o pozemkových spoločenstvách spravovať, považoval za otázku praxou dovolacieho súdu dosiaľ neriešenú. Zohľadňujúc uvedené, najvyšší súd judikoval, že „žaloba proti rozhodnutiu zhromaždenia pozemkového spoločenstva bude podaná včas, ak bude podaná v trojročnej premlčacej lehote, ktorá sa bude počítat' odo dňa prijatia rozhodnutia zhromaždenia“.</p>
z odôvodnenia	<p>V prejednávacom prípade bolo okresným a krajským súdom vo svojej podstate jednotlivcovi (žalobcovi) uložené obmedziť seba samého pri uplatňovaní svojho hmotnoprávneho nároku, pri ktorom zákonodarca (nota bene vedome – pozri dôvodovú správu k zákonu o pozemkových spoločenstvách) neupravil lehotu na jeho žalovanie. Okresný a krajský súd sa, súc viazaní princípom zákazu denegatio iustitiae, snažili výkladom vyplniť vzniknuvšiu medzeru v zákone. Podľa názoru ústavného súdu použitá analógia nie je primeraná z hľadiska rozloženia bremena medzi záujmom jednotlivca a záujmom spoločnosti. Týmto výkladom by teda nebola nastolená spravodlivá rovnováha vzťahov.</p> <p>Článok 2 ods. 3 ústavy ponecháva jednotlivcovi priestor pre slobodné rozhodnutia v prípadoch, ak spoločenský vzťah neupravuje zákon. Zároveň ide o ohraničenie priestoru prípadného mocenského absolutizmu. Štát má rozsah svojho pôsobenia definovať vopred zákonom v materiálnom zmysle slova, a teda</p>

v súlade s princípmi právneho štátu (čl. 1 ústavy).

Ako ustanovenie Občianskeho zákonníka zmocňujúce súdy na použitie analógie (§ 853 ods. 1), tak aj ustanovenie o všeobecnej premlčacej lehote (§ 100) sú ustanoveniami svojou povahou systémovými, zaradenými buď vo všeobecných alebo záverečných ustanoveniach zákona, čo značí ich rovnocennú pripravenosť vyplňať vzniknulé medzery v zákone.

Podstatou analógie je rozhodnúť vec na základe obdoby (pripodobnenia). Zmysel § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka požaduje v právnom poriadku identifikovať ustanovenia obsahom a účelom najbližšie. Jej účelom je nachádzať oporu pre rozhodnutie v najpodobnejšom právnom vzťahu (z čoho sa odvodzuje všeobecnosť pravidla) alebo oporu v princípoch, ktorými je ovládaný právny poriadok (detto). Z tohto pohľadu by sa mohlo použitie analógie vo veci javiť opodstatneným (pozri argumentáciu sťažovateľa, ktorý brojí proti nedôslednému odôvodneniu použitia všeobecnej premlčacej lehoty odkazom na systematiku § 100, druhá alinea, vzťahujúceho premlčanie k majetkovým právam).

Podstatou premlčania je poskytnúť ochranu subjektívnym občianskym právam. Funkciou je uľahčiť obranu povinného subjektu proti právam, ktoré trvali dlho, a preto často možno predpokladať, že už zanikli. Keby povinný subjekt nemal námietku premlčania, musel by sa brániť námietkou, že právo zaniklo určitým spôsobom (napr. splnením, započítaním alebo inak). Dokázanie tejto skutočnosti po dlhšom čase by ho mohlo viesť k značným alebo neprekonateľným ťažkostiam práve preto, lebo právo trvalo dlho [komentár ASPI k § 100 Občianskeho zákonníka, stav k dátumu rozhodnutia].

Na prvý pohľad by sa mohlo javiť, že zmysel inštitútu premlčania nesvedčí v prospech „vytvárania“ lehoty na uplatnenie práva, jeho podstata je vymedzená v zásade opačnou implikáciou (neprimerane dlho neuplatnené práva oslabiť). Ústavný súd však uznáva, že zmysel tohto inštitútu nemožno vidieť len v plnení funkcie obrannej námietky, pretože tak by bolo poskytovanie ochrany subjektívnym právam zúžené len na postavenie žalovaného subjektu. Z existencie tohto inštitútu možno odvodzovať aj pozitívny nárok (napr. oprávneného) na zachovanie priebehu celej premlčacej doby, ktorá sa vzťahuje na existenciu právneho nároku (jeho nárok sa po tento čas nepremlí).

Princíp proporcionality je transversálnou požiadavkou aplikácie základných práv. Z podstaty dotknutého základného práva vyplýva, že žalobca musí mať možnosť svoju kauzu žalovať účinne, a to podľa vopred štátom stanovenej právnej úpravy. V dôsledku to znamená, že nesmie byť nútený niesť bremeno absencie právnej úpravy lehoty na žalovanie svojej veci, čo by aj z dôvodu prakticko-rationálnej argumentácie, podľa ktorej by to viac prospelo všeobecnému záujmu, pokiaľ zjavne nebolo ani len v úmysle zákonodarcu takýto záujem na veci formulovať (pozri dôvodovú správu). Žalobca v prejednávanej príhode presadzoval súkromný záujem, pri ktorom nemal dôvod zohľadňovať jeho prospešnosť voči spoločnosti. Vo veci hájil oprávnenia viažuce sa na vlastnícke právo k pôde, ktorá sa mala bez jeho vedomia stať súčasťou pozemkového spoločenstva, ku ktorého kreácii nemal byť riadne prizvaný. S ohľadom na uvedené leží zodpovednosť za dôsledky absencie právnej úpravy na pleciach zákonodarcu. Bolo by nespravodlivé, aby žalobca bol nútený doplácať na vedomú absenciu právnej úpravy, za ktorú nemôže, navyše s odôvodnením, že to (podľa názoru súdu) prospieje spoločnosti. Zmyslom čl. 2 ods. 3 ústavy je principiálne vyjadrený opak. Záujem prospievajúci spoločnosti formuluje zákonodarca, a to vopred. Z uvedených dôvodov nie je prakticko-rationálna analógie napriek lákavej podobnosti zákonných ustanovení namieste. Úlohou súdov nebolo preberať tvorivú úlohu zákonodarcu, keďže mali k dispozícii normu, na základe ktorej dokázali zložitost' spoločenského vzťahu ústavne konformným spôsobom rozsúdiť.

Očakávanie sťažovateľa, čo sa týka neprimeranosti (neakceptovateľnosti) doby

	<p>trvania lehoty (3 roky), je očakávaním vzťahujúcim sa na proporionalitu normatívnej úpravy. K tejto problematike sa ústavný súd stavia v konaní o ústavnej sťažnosti rezervovane. Už od počiatku svojho pôsobenia v zásade opakuje, že konanie o ústavnej sťažnosti nie je vhodnou platformou pre napádanie neproporcionality právnej úpravy (k tomu pozri napr. I. ÚS 96/93, III. ÚS 262/04, IV. ÚS 11/04 a mnoho ďalších) a námietky tohto druhu zamietá.</p> <p>Ústavný súd ani tohto času nie je v konaní o ústavnej sťažnosti konaní vybavený právomocou iniciovať konanie o súlade zákona s ústavou, ktorého predmetom by sa prípadne mohla stať otázka primeranosti trojročnej lehoty na žalovanie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia pozemkového spoločenstva. Z uvedených dôvodov nebolo ústavnej sťažnosti vyhovené.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	<p>uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.. III. ÚS 120/02 z 28. augusta 2002</p> <p>uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 262/04 z 25. augusta 2004</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov</p> <p>zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok</p>
klúčové slová	<p>súd-procesný postup</p> <p>rozhodnutie-odôvodnenie</p> <p>analógia-legis/zákona</p> <p>premlčanie-premlčanie v občianskom práve</p> <p>pozemok, pozemkové právo</p>

spisová značka	III. ÚS 582/2021
populárny názov	Väzba - odôvodnenie rozhodnutia
sudca spravodajca	Martin Vernarský
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	27.01.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. c</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5</p> <p>vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov § 12 ods. 6</p>
analytická právna veta	<p>Všeobecný súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, táto skutočnosť však tento súd nezavahuje povinnosti verifikovať predovšetkým dôkazy, na ktorých je obvinenie, a v dôsledku toho i väzobné stíhanie, postavené, a to predovšetkým vtedy, keď ho k tomu nabáda relevantná sťažnostná apológia väzobne stíhanej osoby. Požiadavka relevantnej odpovede na argumentáciu sťažovateľa zo strany všeobecného súdu ústavný súd chápe tak, že vykonané dôkazy je potrebné vyhodnotiť z hľadiska vývoja dôkaznej situácie, teda z hľadiska vývoja podozrenia. Uvedené predstavuje nevyhnutnú podmienku (conditio sine qua non) ďalšieho trvania väzobného stíhania.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Uznesením vyšetrovateľa bolo začaté trestné stíhanie a súčasne bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b) a d) Trestného zákona neskôr v ďalšom konaní právne kvalifikované ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b) a d) a ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.</p> <p>Uznesením okresného súdu zo 16. mája 2021 bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Okresný súd podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa písomným</p>

	<p>sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľ podal proti predmetnému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu z 1. júna 2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.</p> <p>V ďalšom priebehu konania podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu žiadosť o prepustenie z väzby, ktorá bola uznesením okresného súdu zamietnutá. Okresný súd uznesením súčasne zmenil dôvody väzby tak, že vypustil dôvod kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zostali nezmenené. Súčasne okresný súd nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.</p> <p>Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu zo 16. mája 2021 sťažnosť. Uznesením krajského súdu bola predmetná sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd osobitne akcentuje, že v napadnutom uznesení absentuje akékoľvek vysporiadanie si argumentmi sťažovateľa. Pri týchto všetkých relevantných okolnostiach sa krajský súd vo svojej rozhodovacej činnosti obmedzil na rovnakú reakciu, ako v prípade vzatia sťažovateľa do väzby, keď podotkol, že dôvodnosť obvinenia sťažovateľa je daná výpoveďou svedkyne a parciálne aj ďalšieho svedka. Krajský súd teda nijako nereagoval na vývoj dôkaznej situácie po realizácii výpovedí ďalších svedkov. Takisto absentuje vysporiadanie sa s tou časťou sťažnostnej argumentácie, ktorou sťažovateľ spochybňoval hodnotnosť ťažiskových svedeckých výpovedí. Na uvedené okruhy krajský súd nereagoval napriek tomu, že dôvodnosť obvinenia ako podstatná otázka determinujúca možnosť uvalenia väzby a držania vo väzbe spočíva práve v prepisom telefonického hovoru spochybnenej výpovedi svedkyne a v časti v spochybnenej výpovedi svedka.</p> <p>Len marginálne ústavný súd podotýka, že si uvedomuje a plne sa pridáva ustálenej judikatúry, podľa ktorej vo fáze rozhodovania o väzbe nemá dochádzať k vyhodnocovaniu dôkaznej situácie tak, ako pri rozhodovaní vo veci samej. Všeobecný súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku (m. m. napr. I. ÚS 364/2021, II. ÚS 115/2016, II. ÚS 24/2020, I. ÚS 552/2020). Uvedené však všeobecné súdy nezabavuje povinnosti verifikovať predovšetkým dôkazy, na ktorých je obvinenie, a v dôsledku toho i väzobné stíhanie, postavené, a to predovšetkým vtedy, keď ho k tomu nabáda relevantná sťažnostná apológia väzobne stíhanej osoby. Pokiaľ je obvinenie postavené na dvoch svedeckých výpovediach tak na začiatku trestného stíhania, ako aj v jeho neskoršom štádiu, dôkazy vykonané po vzatí do väzby nie sú z hľadiska vývoja podozrenia vyhodnotené a obvinený spochybňuje hodnotnosť výpovedí odôvodňujúcich obvinenie, čím súčasne spochybňuje i úroveň dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu, krajský súd má na argumenty obvineného poskytnúť relevantnú odpoveď. Túto požiadavku ústavný súd chápe tak, že vykonané dôkazy je potrebné vyhodnotiť z hľadiska vývoja dôkaznej situácie, teda z hľadiska vývoja podozrenia. Uvedené predstavuje nevyhnutnú podmienku (<i>conditio sine qua non</i>) ďalšieho trvania väzobného stíhania.</p> <p>Z uvedených dôvodov treba napadnuté uznesenie, ktoré v podstate odobrilo zbavenie osobnej slobody sťažovateľa, v tomto aspekte kvalifikovať ako arbitrárne (m. m. napr. I. ÚS 250/2014). V predmetnej súvislosti je teda ústavný súd názoru, že vzhľadom na absenciu akejkoľvek reakcie krajského súdu na uvedenú argumentáciu sťažovateľa je uznesenie krajského súdu v predmetných častiach ústavne neudržateľné. Ústavná neudržateľnosť spočíva v tom, že uznesenie je v prezentovaných intenciách odôvodnené nedostatočne. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti považuje za dôvodnú a vyslovil, že základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2, ods. 5 ústavy a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 4</p>

	dohovoru bolo porušené a pristúpil k zrušeniu napádaného uznesenia.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 250/2014 z 24. septembra 2014 uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 115/2016 zo 4. februára 2016
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	rozhodnutie-odôvodnenie práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na osobnú slobodu väzba-preskúmanie väzobných dôvodov väzba-dôvody väzby

spisová značka	III. ÚS 670/2021
populárny názov	
sudca spravodajca	Robert Šorl
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	27.01.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 37 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Rozhodnutie o výške náhrady trov vyžaduje jasnú, zrozumiteľnú a zdôvodnenú argumentáciu, ktorá by mala byť výsledkom viacerých úvah, v ktorých sa príslušný súd vo vzťahu k sťažovateľmi uplatnenej náhrade vysporiada so samostatnými kategóriami ustanovenými v § 251 Civilného sporového poriadku, a to po zohľadnení nimi v konaní predloženej argumentácie.
skutkový stav a základné fakty	Právna predchodkyňa sťažovateľov, ktorá zomrela ešte v roku 2005, sa žalobou domáhala reštitučného nároku proti žalovanému. Od roku 2011 medzi stranami prebiehali úporné a dlhotrvajúce mimosúdne rokovania a vlastnícke právo sťažovateľov bolo na základe mimosúdnej dohody napokon zapísané v apríli 2017. K späťvzatiu žaloby sťažovateľmi došlo až na pojednávaní 14. februára 2018 a uznesením z tohto dňa okresný súd konanie zastavil a sťažovateľom priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na odvolanie žalovaného bolo toto uznesenie potvrdené uznesením krajského súdu z 29. októbra 2018. Sťažovatelia si 4. marca 2018 uplatnili náhradu trov konania 17 310,04 eur, pričom k tomuto podaniu priložili kópie 40 strán vzájomnej mimosúdnej komunikácie a pripomienkovaných návrhov mimosúdnych dohôd. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 23. apríla 2019 priznal sťažovateľom náhradu trov konania 16 017,67 eur. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný sťažnosť. Sťažnosťou napadnuté uznesenie okresný súd uznesením sudkyne z 25. septembra 2020 zrušil a vec vrátil vyššiemu súdnemu úradníkovi na nové rozhodnutie. Uznesením vyššieho súdneho úradníka z 26. novembra 2020 okresný súd sťažovateľom priznal náhradu trov konania 10 737,62 eur. Proti tomuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal žalovaný znova sťažnosť. Okresný súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením sudcu zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka tak, že žalovaný je povinný zaplatiť

	<p>sťažovateľom náhradu trov konania 6 044,64 eur, keď vyhovel žalovanému a nepovažoval za účelné ním namietnuté úkony právnej služby. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil všeobecnou úvahou o náhrade trov konania a o základom práve podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a nijak nespomenul vyjadrenie sťažovateľov k sťažnosti žalovaného.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Rozhodnutie o priznaní alebo nepriznaní toho či onoho úkonu právnej služby môže byť výsledkom viacerých úvah tak, ako to vyplýva z § 251 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Zákonné, čiastočne možno aj duplicitné kategórie preukaznosti, odôvodnenosti, účelnosti, vzniku počas konania a súvislosti s uplatnením alebo bránením práva sú však relatívne samostatné kategórie, ktorých nenaplnenie nemožno zdôvodniť bez akejkoľvek ďalšej úvahy jednoduchým konštatovaním tak, ako tomu bolo v namietanom rozhodnutí. Je možné, že niektoré z úkonov právnej služby neboli, osobitne s ohľadom na to, že nešlo úkony vo vzťahu k súdu, preukázané sťažovateľmi predloženou komunikáciou. Rovnako je možné právne uvažovať, či boli tieto úkony účelné alebo či vôbec napĺňajú znak vzniku počas konania alebo súvisia s uplatňovaním práva počas konania, čo osobitne platí s ohľadom na to, že šlo o úkony smerujúce nie k súdnemu, ale k mimosúdnemu vyriešeniu sporu. Na tom nič nemenia ani nepraktické, a súdy vrátane ústavného súdu zaťažujúce konštrukcie podzákonného predpisu – vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), ktorých účelom nie je bližšie upraviť široké kategórie § 251 Civilného sporového poriadku, ale tak, ako to stanovuje splnomocňujúci § 83 zákona o advokácii upraviť podrobnosti o výške odmeny a náhrad advokátov. Komplikovaná úprava toho, akú odmenu a náhrady má advokát proti klientovi, však nie je úpravou toho, či táto odmena a náhrada je či už preukázaná, účelná, vznikla v konaní alebo súvisí s uplatňovaním alebo bránením práva.</p> <p>Preto rozhodnutie o výške náhrady trov vyžaduje jasnú, zrozumiteľnú a zdôvodnenú úvahu, ktorou sa súd vysporiada s týmito kategóriami Civilného sporového poriadku vo vzťahu k sťažovateľmi uplatnenej náhrade, a to po zohľadnení ich tvrdení tak, ako boli obsiahnuté vo vyúčtovaní a v následnej komunikácii strán v sťažnostiach a v následných vyjadreniach s tým, že sa nebude môcť vyhnúť ani už spomenutým konštrukciám vyhlášky. Namietané rozhodnutie však okrem paušálnych záverov žiadne takéto zdôvodnenie neobsahuje, a preto bez ohľadu na to, že sťažovateľom nebola doručená druhá sťažnosť žalovaného, viedlo k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu a obsahovo zhodného práva na spravodlivé súdne konanie. Preto bolo podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyslovené, že namietaným rozhodnutím okresného došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru s tým, že namietané rozhodnutie okresného súdu sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie, v ktorom okresný súd znova, no zdôvodnene rozhodne o sťažnosti sťažovateľov proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka.</p> <p>K tomu treba na okraj dodať, že len dostatočne zdôvodnené rozhodnutie okresného súdu môže byť predmetom následného prieskumu vo vzťahu k ústavnej udržateľnosti rozhodnutia okresného súdu o výške náhrady trov konania, a to vo vzťahu k jeho vecnej správnosti, no len z pohľadu základných práv, a nie z pohľadu podústavného práva. Ústavný súd na rozdiel od všeobecného súdu konajúceho o riadnom opravnom prostriedku nemôže ďalším odôvodňovaním dotvárať vôbec nevyargumentovaný záver všeobecného súdu. To platí o to viac, že pod vplyvom redukcie riadnych opravných prostriedkov sa musí zaoberať zásahom do základných práv strany sporového konania v súvislosti s rozhodovaním o výške náhrady trov konania, teda o otázke, ktorá bolo v úrovni všeobecného súdnictva celkom nevhodne prenechaná len rozhodovanie okresných súdov bez akejkoľvek možnosti prieskumu ďalším dvoma, v týchto otázkach na diskurze nevhodne sa nezúčastňujúcimi inštaniami všeobecného súdnictva. Význam rozhodovania o výške náhrady trov konania je</p>

	pre všeobecné súdnicstvo zásadný, keďže sa spája s takmer každým civilným konaním. Tomu však nezodpovedá nastavenie opravných prostriedkov, ktoré znemožňuje, aby všeobecné súdnicstvo formulovalo inštančne ustálené právne výklady k výške náhrady trov, či skôr len k výške trov právneho zastúpenia. Súčasné nastavenie rozhodovania o výške náhrady trov konania je nielen z pohľadu neprehľadných konštrukcií vyhlášky, ale aj z toho, že tieto konštrukcie sú predmetom zjednocovania v pomere obmedzenom priestore ústavnoprávneho prieskumu, neutržateľné. Ved' pri prieskume nápadu ústavných sťažností by sa mohlo zdať, že najväčším ústavným problémom nášho justičného systému sú okrem priťahov v konaní rôzne trovy exekútorov a advokátov. Primárnym problémom je však normotvorba, a to nielen v rovne úpravy trov a ich náhrady, ale aj v rovne nastavenia opravných prostriedkov v civilnom základnom alebo v exekučnom procese.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	rozhodnutie ESLP vo veci Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119 nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 13/00 z 10. júla 2001
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	reštitúcia-podmienky trovy konania-náklady konania rozhodnutie-odôvodnenie súd-procesný postup práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu vlastníctvo-obmedzenie

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 44/2022
populárny názov	Prípustnosť dovolania-porušenie povinnosti súdu
sudca spravodajca	Peter Straka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	27.01.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Za ústavne udržateľný možno považovať aj postup najvyššieho súdu, ktorým neuzná dovolanie sťažovateľa za prípustné podľa § 420 písm. f) CSP z dôvodu dôvodne namietaného porušenia povinnosti nižšieho súdu vyzvať strany sporu na prípadné vyjadrenie sa k možnému použitiu nového názoru podľa § 382, pokiaľ by kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu zjavne nenaplnilo požiadavku efektívnosti občianskeho súdneho procesu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa žalobou proti žalovaným 1 a2 podanom na okresnom súde 21. júna 2013 domáhal vyporiadania práv k neoprávnenej stavbe vodovodu, kanalizácie a vodovodných šácht, ktoré sa nachádzajú na pozemkoch v jeho vlastníctve, a žiadal upraviť terén do pôvodného stavu. Sťažovateľ žiadal žalovanú 1, aby predložila stavebné povolenie a súhlas vlastníka nehnuteľností s umiestnením stavieb na pozemkoch, ktoré sú teraz vo vlastníctve sťažovateľa. Vo veci išlo o značný časový odstup od zriadenia verejného vodovodu a verejnej kanalizácie na dotknutých nehnuteľnostiach a predmetom posudzovania bola okrem iného otázka, či vlastníkovi pozemku vzniklo zákonné vecné bremeno obmedzujúce ho vo vlastníckom práve. Okresný súd žalobu sťažovateľa rozsudkom z 20. septembra 2016 zamietol.

	<p>Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) so stotožnením sa s jeho právnym posúdením veci.</p> <p>Sťažovateľ následné dovolanie proti rozsudku krajského súdu založil na dôvodoch podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné sčasti podľa § 447 písm. c) CSP a sčasti podľa § 447 písm. f) CSP.</p>
z odôvodnenia	<p>Sťažovateľ v dovolacej námietke podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že krajský súd si nesplnil svoju povinnosť ho informovať o novom právnom posúdení veci a svoje rozhodnutie založil na iných, nových právnych dôvodoch než okresný súd. Odlišnosť mala podľa sťažovateľa spočívať v tom, že krajský súd na rozdiel od okresného súdu poukázal na dôkazné bremeno sťažovateľa a že právny predchodca žalovanej I nevyporiadal pozemky, na ktorých je stavba vodovodu a kanalizácie. Najvyšší súd k uvedenému uviedol, že názor krajského súdu týkajúci sa dôkaznej povinnosti sťažovateľa nebol rozhodujúci (kľúčový) pre skončenie veci a ani krajský súd výlučne nezaložil na ňom svoje meritórne rozhodnutie. Názor krajského súdu nebol ani priamo odporujúci (konfrontačný) s odôvodnením rozsudku zo strany okresného súdu. Najvyšší súd preto sťažovateľom uvedený dôvod zmätočnosti na účely dovolania podľa § 420 písm. f) CSP neuznal.</p> <p>Ústavný súd hodnotí postup krajského súdu o prekvapivom (novom) dôvode nevyhovenia žalobe za odporujúci pravidlám civilného procesu (R 33/2011). Sťažovateľ dôvodne namieta, že mal byť vyzvaný na prípadné vyjadrenie sa k možnému použitiu nového názoru (§ 382 CSP). Najvyšší súd však správne vyhodnotil tento dovolací dôvod sťažovateľa ako nie rozhodujúci, a tým bez významu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Ak by takýto podružný dôvod, pre ktorý súd žalobe nevyhovel, mal viesť bez ďalšieho ku kasačnému rozhodnutiu, nebolo by možné vylúčiť opätovné zamietnutie žaloby už len zo zostávajúcich dôvodov. Takýto postup by zjavne nenaplnil požiadavku efektívnosti občianskeho súdneho procesu. Ústavný súd preto v odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý neuznal dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP za prípustné, nevidí ústavne neudržateľný postup.</p> <p>Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Podľa § 447 písm. f) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.</p> <p>Ústavný súd nezistil, že by medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením uplatnených práv sťažovateľa existovala príčinná súvislosť, ktorá by odôvodňovala vyslovenie ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, preto dospel k záveru, že je potrebné v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 120/02 z 28. augusta 2002
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	vlastníctvo-úprava vlastníckych vzťahov dovolanie-prípustnosť súd-procesný postup rozhodnutie-odôvodnenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.